

indkom Betænkninger over den. Da nu tillige til samme Tid min Collega, den daværende Cultusminister, hittede sin bestemte Utilbøielighed til fremdeles at varetage Hvervet som Cultusminister, henvendte jeg mig paa Grund af de nævnte indkomne Betænkninger til Biskop Kierkegaard, idet jeg for ham fremhævede det fra mit Synspunkt Ønskelige i, at man benyttede den nærværende Tid, hvor der var en Ro i Gemhytterne, til at fremme denne Sag. En længere Correspondance fandt Sted imellem ham og mig i den Anledning, og vi samstemmede fuldkomment om det Ønskelige i, at disse kirkelige Sager i Almindelighed maatte komme til Forhandling i en Kirkecommission, ligesom vi tillige paa Grund af Sagens Stilling vare enige om, at det Lovforslag, som gjentagne Gange var behandlet, af Regjeringen forelagdes den nuværende Rigsdag. En Følge heraf er det, at trods Biskop Kierkegaards Udtærelse af Ministeriet, hvilken vi i saa høi Grad maae beklage, staae disse to Sager for Ministeriet som uadstilleligt forbundne. Om den anden Sags Skæbne skal jeg ikke her udtale mig; men, naar jeg ligeoverfor det høie Thing opfordrer dette til at give Regjeringen denne Bevilling, skeer det under det bestemte Forbehold, at den kun vil kunne benyttes, hvis Regjeringen seer sig istand til i den nærmeste Fremtid at faae en særlig Minister for Kirkevæsenet, som den med Tryghed kan overlade denne Sag, og som er saaledes personlig stillet til den, at der deri ligger en Vorgen saavel for den Land og Retning, hvori han vil gaae, som for at denne vil blive i Lighed med den, der af Biskop Kierkegaard er antydet. Forsaavidt som Regjeringen ikke maatte see sig istand til at opnaae dette, vil en Følge deraf blive, at Regjeringen ved Finantslovens 3die Behandling maa tage Forslaget om Bevilling til en Kirkecommission tilbage.

J. N. Hansen: Det Forslag, der foreligger om en Kirkecommission bestaaende af

geistlige og verdslige Medlemmer, er saa uprotestantisk, som vel tænkes kan, thi det er en katholisk Tvedeling af Kirke og Menighed at dele dem saaledes i to Dele, hvoraf den ene betegnes som verdslig, den anden som kirkelig. Verdslig pleier at være et noget meget vagt Begreb, og jeg anseer det for en Nedsættelse af alle Menighedsmedlemmer, der ikke ere Geistlige, at man stiller dem som en saadan særlig Deel af den danske Folkekirke overfor de geistlige Medlemmer. Allerede derfor kan jeg ikke give dette Forslag min Stemme, thi jeg kan ikke ved at stemme for en saadan Betegnelse vedkjende mig at have den katholiske Grundsætning om, hvad der skal forstaaes ved en Kirke. Den christne Kirke er Menigheden; den bestaaer af samtlige Menighedsmedlemmer; disse udgjøre en Heelhed, og de kunne ikke deles saaledes, at nogle af dem betegnes som verdslige, andre som geistlige Christne. — Denne Commission skulde give „Betænkning over Forslag og Forholdsregler til Udvikling af Folkekirkens Stilling og Indretning som saadan“. Her er aldeles løst betegnet, med hvilke Sager denne Commission skulde befatte sig; men naar man veed, at der er to Hovedretninger, hvori Folkekirkens Medlemmer tænke sig at gaae ved Forandringer eller Forbedringer i kirkelig Henseende, og naar man ikke kan see, om denne Commissions Arbejder skulle gaae i den ene eller i den anden af disse to Hovedretninger, stemmer man aldeles iblinde, naar man skal stemme for at bevilge en saadan Sum. Den nu afgaaede Kirkeminister har vedkjendt sig angaaende dette Forslag, at han ikke tænkte sig en Commission til Udarbejdelse af en Forsatning for Kirken til Opfyldelse af Grundlovens § 75, men en Commission, der skulde afgive Betænkning over forskjellige kirkelige Reformers, som sigtede deels til at hæve forskjellige ældre kirkelige Bestemmelser, deels til igjen at opvriffe andre, som synes at være gaaede i Forglemselse. Mange Medlemmer af Folkekirken antage, at det under de nuværende Forhold ikke